

Наші
презентації

Леся Українка. Лісова пісня: драма-феєрія в 3-х діях / уряд. польською мовою С. Романова, Т. Данилюк-Терещук / пер. з укр. Є. Літвінюка / ілюстр. З. Соїко. – Луцьк : Східноєвроп. нац. ун-т Лесі Українки, 2016. – 284 с.

“Лісова пісня” повертала Лесю Українку в часи дитинства, щемливо нагадуючи давно залишений рідний край. У листі до Агатангела Кримського вона пише: “Але ж найгірша помилка мого життя – се, що я зросла у волинських лісах, решта все тільки погідні наслідки. А про те я не згадую лихом волинських лісів. Сього літа згадала про їх, написавши “драму-феєрію” на честь їх, і вона дала мені багато радощів”.

“Лісова пісня” – один із тих творів світової літератури, письменницький шлях до якого пролягає через усе життя.

Втілення нового, масштабного задуму вимагало великого зосередження духовно-інтелектуальної енергії, “викиди” якої відбувалися цілком довільно й навіть несподівано. “Та ще, як навмисно, ледве зберуся до якоїсь спокійнішої роботи, так і “накотить на мене яка-небудь непереможна деспотична мрія, мучить по ночах, просто п’є кров мою, далебі! Я часом аж боюся цього – що се за манія така?..” (до матері). “Юрба образів не дає мені спати по ночах, мутить, як нова недуга, – отоді вже приходить демон, лютіший за всі недуги, і наказує мені писати, а потім я знову лежу *zusammengeklappt* [(нім.) – розслаблена] – як порожня торбина. Оттак я писала “Лісову пісню” (до Л. Старицької-Черняхівської).

Саме Волинь – її давні традиції та вірування, своєрідний побут, мова, психологія місцевого люду, а ще дивовижна, справді казкова природа покликали до життя “Лісову пісню”, “дали голос серцю” її авторки, як Лукашева сопілка – серцю Мавки.

“Мені здається, що я просто згадала наші ліси та затужила за ними. А то ще я й здавна тую Мавку “в умі держала”... Видно вже треба було її колись написати, а тепер чомусь прийшов “слухний час” – я й сама не знаю чому. Зачарував мене сей образ на весь вік... Я і про “Лісову пісню” думала, що всі лиш сміятимуться з сеї “старолюдної романтики”, а її, здається, признали за мій *chef-d’œuvre* [(франц.) – шедевр]” (до матері).

Чорновий варіант “Лісової пісні” Леся Українка закінчила 25 липня 1911 р., але ще вичитувала й редагувала текст аж до жовтня. Твір опубліковано 1912 р. на сторінках журналу “Літературно-науковий вістник”, де було допущено чималу кількість помилок, тому родина Косачів у 1914 р. видала окреме видання. Проте не були враховані побажання авторки. У цій праці зроблена спроба відновити авторську волю щодо мови героїв, графічного розміщення тексту, а також правопису. Переклав польською уродженець Волині Є. Літвінюк (1923-2012), який добре знав українську мову й мав досвід роботи над творами класичної та модерної української літератур.

Текст до “Лісової пісні” проілюструвала молода волинська художниця Заріна Соїко.

С. С.